

ADVENTI ELMÉLKEDÉSEK

2017. december 3-tól 25-ig, advent első vasárnapjától karácsonyig.

(A vasárnapi elmélkedéseket az „[Érted vagyok](#)”-ból vettük át.)

Bevezetés

Ismét advent, várakozás, külső-belső nagytakarítás. Éveink két sarkalatos pillére a nagy ünnepekre való készület. Ez a bűnbánati időszak kevésbé komor, mint a nagyböjti, ami nincs Nagypéntek nélkül. Külső-belső nagytakarítást végzünk, de mivel eljövételre várunk, gyermek születésére, ez örömtelibb. A szürke-zord december dacára vidámabb egy-két árnyalattal a készülődés. A külső köd segít a belső szemlélődésben: magunkba figyelni, és megtalálni Istent – illetve önmagunkat. Érzékenyíteni magunkat: hagyni, hogy ránk találjon a kegyelem.

Fejes Ádám: Adventi örvendezés

Utaidat vágyva kerestem,
S utaid megtaláltak engem.
Csodáidat látni akartam,
S ámulok rajtuk szakadatlan.
Titkaidat bogoztam egyre,
S most, mint gyermek az egyszeregyre,
úgy nézek rájuk, dicsekedvén,
ujjong szívem kegyelmed kedvén;
mert szereteted egyszerűség,
irgalmasságod csupa hűség...
Hát hirdetem, hogy útja száz van
minden szívhez a nagyvilágban,
keresni kell és rátalálni ma,
akinek Ő a vágya álma;
kinek batyuja az a „nincsen”,
megtalálja a gazdag Isten.

Nem oly nehéz: csak elcsendesedni és kiszórni lelkünkől a fölösleges dolgokat. Egymásra figyelni: családtagra, alkalmi találkozásokra – és bekapcsolódni a testvérek egymásba fonódó gondolkodás-folyamába. Segítsen bennünket ez a kis füzet!

a Bokor Közösség 5. és 10. régiós tagjai

Legyetek résen!

Elöljáróban mindenképpen ki kell jelentenem, hogy ez a példabeszéd értelmetlen. Mert egyrészt az Úr leszerződhetne jobb szolgálkával is, akikben legalább a jó szándék megvan az Úr iránt. Hacsak nem őrséget lát el valaki, nem gondolom, hogy a szolgálk alvása akkora kihágás volna. Másrészt, ha az Úr tudja ezt, akkor miért szórakozik ilyen hirtelen hazajövetellel? Nem volna egyszerűbb, ha kikürtölné: „Holnap érkezem. Szolgák, mosás – főzés – rendrakás!”

Ami legfeljebb értelmesnek mondható ebből, az egyetlen mondat: Legyetek résen! Ez valóban a mai napig is értelmes és megfontolandó felszólítás. Főleg ha nem is csak a fizikai ébrenlétre vonatkozik, hanem a mélyebb ébrenlétekre is. Mai világunk nagyon zavaros világ. Hol van már az, hogy a szavatok legyen igen, igen – nem, nem. Mai világunk a „nemigenek” világa. A báránybőrbe bújt farkasok világa. A csalfaságokat fel tudjuk ismerni, ha résen vagyunk, ha próbálunk a felszín mögé nézni, ha megkaparjuk a felszínt. Ájtatos szövegek mögött sokszor kegyetlen önzés húzódik meg. Nagyhangú dumák mögött pedig sokszor egy félős kisegér.

Ha a képességeinket, talentumainkat hasznosítani akarjuk, akkor nem kockáztathatjuk, hogy elveszik ebben a zűrzavarban. Az előre látható történések esetén nem hivatkozhatunk a véletlenre, a „nem vettem észre” szövegre. Meg kell ragadnunk a lehetőségeket, és képességeinket kibontva úgy kell gazdálkodnunk az életünkkel, hogy abból a Teremtő világa, az Isten Országa épüljön, hogy általunk szebb legyen a világ. Legyünk tudatosak, legyünk résen, hogy meglepődések helyett előrelátóan szolgálhassuk embertársainkat, és így a Teremtőt is!

Áts András (Budapest, Sashalmi közösség)

„Amit nektek mondok, mindenkinek mondom: Virrasszatok!” (Mk 13,37)

1. Mennyire vagyok éber?
2. Mi az, ami helyett inkább aludni szeretek?
3. Mennyire vagyok naprakész, ha hirtelen számadást kell csinálnom?

(Angel)

„... gyertek, járjunk az Úr világosságában” ... (Iz 2,5)

„... a segítség az Úrtól jön megőrzi jártadat-keltesdet mostantól fogva mindörökké.” (Zs 121)

„... ekkora hitet senkinél sem találtam.” (Mt 8,10)

Csend van, ég a gyertya, olvasom a mai igehelyeket és próbálok befelé figyelni. Ma van az év 337. napja és kezdődik egy új szakasz, egy új – más időszak: a várakozásé, a készületé.

Mire várunk? Mire készülünk?

Ha eddig kevésbé figyeltünk rá, most tudatosabbá tehetjük, hogy az „Isten világosságában járunk”, ennek fényében cselekedjünk, gondolkodjunk nap mint nap, az év minden napján! Tudjuk, hogy a Szerető Atyához mindig fordulhatunk segítségért, és ha nehéz is olykor/gyakran, akkor is érezzük, hogy segít és megőrzi!

Használjuk ki jól ezt a készületet, várakozást, nézzünk magunkba, álljunk meg és kérdezzünk – önmagunktól:

- Az Ő útján akarok járni? Benne bízom, Hozzá fordulok? Vele élek?
- Mekkora a hitem? Hűséges vagyok Hozzá minden nap?
- Van erőm leborulni és Tőle kérni-várni a megoldást bajaimra, gondjaimra?
- Méltó vagyok arra, hogy a szolgálja... gyermeke... barátja... képmása legyek?

Szekeres Ági

A kafarnaumi százados KÉRLELTE Jézust, mert szívének kedves embere bajban volt! „*Uram! Bajban vagyok, bajban vannak a szerettem! Gyere és segíts!*” Hányszor fohászkodunk így szükség idején. Kérdés, miben látjuk a válaszáadás módját? Szépen leülök és megvárom, amíg megoldod Uram - vagy aktívan megteszek mindent tőlem telhetőt, hogy az Atya általam és a körülményeim alakításán keresztül adjon választ imáimra? Hisz szabad akarattal ruházott fel bennünket, ennek felelősségét/következményét kezünkbe adva. Nem mindegy, hogy életemmel a szeretetet és az emberi élet tisztelét szolgálom vagy beállok a társadalom - olykor értékrendemmel ellenkező - elvárásait teljesítő sorába. Lelked rajta – tartja a mondás és: tényleg!

Kíváncsi vagyok békességet Jeruzsálemnek – hangzik a zsoltárban, s a mindenkor Jeruzsálem Isten Országának előképe egyben. Jézus is azt mondja: ti csak keressétek elsősorban Isten Országát. S hogy mi minden kell a békességteremtéshez, ki tudná mind felsorolni?! Nem árt a tisztánlátás, tudatosság, világosság, bölcsesség, de főként szeretet, mely azonosulni tud a felekkel. Mindennek hogyan is lehetünk birtokában? Izajás azt mondja: *Jöjjetek, menjünk fel az Úr hegyére ...hadd tanítson minket útjaira, hogy az ő ösvényein járjunk!* A megoldás mindig Ő! Ha Vele járunk, szívünket Reá hangoljuk a tisztánlátáshoz és az evangéliumokból útmutatást nyerve kérjük segítségét: nem marad el a válasz. Izajás konklúziója: *nemzet nemzet ellen nem emel kardot.* S talán ehhez az idilli képhez hozzátehetjük: ember ember ellen nem emel kezét. Visszatérve a századoshoz, aki katonáember, rácsodálkozhatunk, mégis mit tett. Kérlelte Jézust, nem akárkiért, hanem a szolgáljáért. Ritka érző szívű katonatiszt! Hittel, csodaelváró hittel fordult Jézushoz. Fura! Hallhatott Jézus csodás gyógyításairól, s talán az erő nyűgözte le. Katona volt és vezető, tisztában volt az erő jelentőségével és tisztelte azt. Ennél többet láthatott, hogy így szólt: *Uram, nem vagyok méltó...* Biztosan eljutott hozzá karizmatikus erejű tanításának híre, ám nem tartozott a választott néphez. Akkor mégis miért, hogyan? Lehet, hogy pont azért, mert nem volt zsidó, nem voltak elvárásai és előítéletei a prófétával szemben, nyitott tudott maradni a tanításra? Az örömhír valóban örömhírként érinthette meg, még akkor is, ha Jézus elsősorban a zsidóságot tanította.

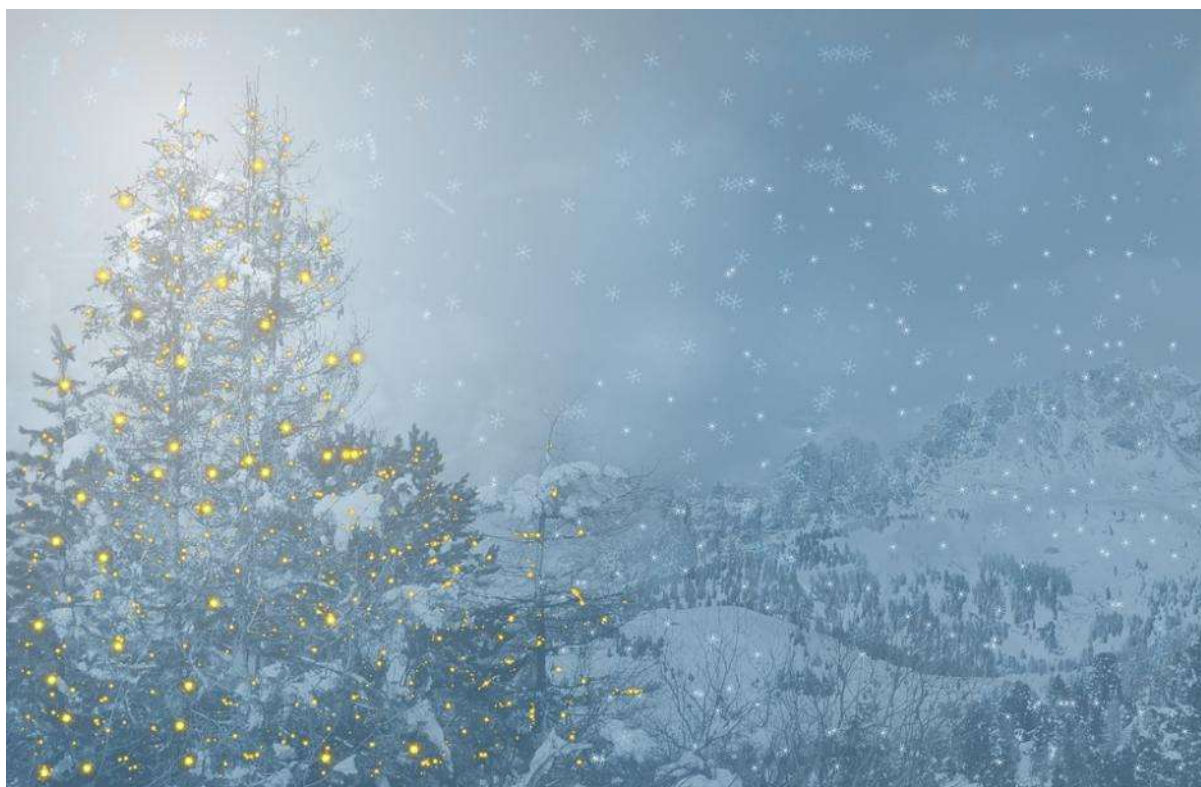
Bennem egy csomó önismereti kérdést hozott fel:

- Tisztában vagyok-e azzal, mi is motiválja tetteimet? Van-e rálátásom egyáltalán a világ manipulációjára?
- Merek-e lépni az Atya támogatásában bízva?
- Tudok-e együtt érezni embertársaimmal anélkül, hogy megítélném őket?
- Fel merem-e vállalni értékrendemet akár a többséggel szemben is?

Kívánom, hogy ne csak ilyenkor karácsony közeledtével, de minden szürkébb hétköznapi is tartsuk szem előtt, hogy minden ember Isten teremtménye és az elkülönülés, ítélkezés helyett igyekezzünk meglátni mindenkiben a jót és az egységre/egyezségre jutás lehetőségét! Még akkor is, ha ehhez Mesterünkhöz hasonlóan nekünk is nap mint nap le kell győznünk a világot – kinn és benn egyaránt!

Skutovits Hajnalka (Nőtincs, BK)

„Boldog a szem, amely látja, amit ti láttok.”

Uram! Szereteted végtelen, melyet kiárasztasz jókra és gonoszakra is. Boldogok, akik ezt a szeretetet be tudják fogadni, élnek vele és tovább is tudják adni. A tanítványok jutalma az ebből az odaadásból táplálkozó látás és hallás, melyet felhasználnak embertársaik megmentésére.

Add Uram, hogy az én érzékszerveim is nyitottak legyenek tanításod befogadására és továbbadására. Amen.

Fityus Géza

Jézus hálaadása - Jézus megköszöni az Atya bölcsességét, és azt a tudást, amit látni engedett neki és tanítványainak.

Mindenkit csak arra tudok buzdítani az adventi időszak alatt, hogy amíg várjuk a Kisjézust, a mi megváltónk eljövetelét, gondolkodjunk át, mennyi mindent kaptunk a mi Atyánktól.

Ebben az időszakban szakítson mindenki időt arra, hogy egy kicsit befelé fordulva megerősítse a kapcsolatát Istennel. Mert ő mindig ott van és arra vár, hogy felé fordítsuk arcunkat, szívünket és meghalljuk, amit át akar adni, és megláthassuk, amit mutat nekünk.

Tegyük fel bátran a minket foglalkoztató kérdéseket, ha nem találjuk helyünket a világban, kérjünk tőle útmutatást, és ha nyitott szívvel és füllel hallgatjuk, eljut hozzánk az Ő bölcs tanácsa.

Az adventi készülődés ne csak a külsőségekben nyilvánuljon meg, hanem abban az elmélyülésben, amire Isten mindenkit meghívott. Legyen időnk a család mellett magunkra és a legfontosabb kapcsolatunk megerősítésére, ami Istenhez köt bennünket.

Akik magányosnak érzik magukat, találjanak vigaszt az imában, beszéljenek az Atyával, mintha ott ülne mellettünk. Mert szeretem azt gondolni, hogy ő mindent lát és hall, és arra kér minket is: halljuk meg az ő hívó szavát ebben a zajos, felgyorsult világban. Ebben az adventi időszakban álljunk meg, csendesítsük le magunk körül a világot, és halljuk és lássuk az Isteni hívó szót.

Kriszti (Diósjenő, BK)

Jézus második kenyérszaporítási csodáját a Galileai tenger mellett egy hegyen vitte végbe. Itt is mintegy 4000 férfit etetett meg. Ez kb. 10 000 főt jelenthetett, ha a nőket és a gyerekeket is beleszámítjuk. Előtte meg gyógyította az elébe hozott bénákat, vakokat, némákat is mind. Egy prédikációban hallottam: „Jézus nem jószolgálati nagykövetnek jött, nem is csodadoktornak, még kevésbé közétkeztetőnek.”

Tudjuk, hogy küldetése mindenekelőtt népének tanítása, Istenhez vezetése volt. Mondta is: „küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól”. Nem mindenkivel akart foglalkozni.

De irgalmas szívű volt, és az elébe kerülő, nagy hittel bíró embereket meggyógyította, még akkor is, ha a pogányok közül való volt.

Megkönyörült testi-lelki szenvedéseiken.

Itt a harmadik napja mellette kitartó népen esett meg a szíve. Nem küldhette őket haza étlen, nehogy kidőljenek az úton.

A női /anima/ lélekrészét példaadóan éli elénk. Megsajnálta a népet, volt benne szánalom az éhezők és a betegek láttán.

A prófétai küldetés-tanítás és a szeretet gyakorlati cselekedetei Nála nem zárják ki egymást. „Jézus a szeretet nem tud nem segíteni. De csak ott van terv szerinti csoda, ahol már sejtik, hogy ki is Ő valójában és miért jött.” /Bulányi György: KIO/

Azt gondolnánk, hogy elkezdődött a tudatátalakításuk, mivel a csodás gyógyulások láttán örömujjongásba törnek ki, és elkezdik dicsőíteni az Istent.

A hallott szöveg pedig vonzza őket, kitartanak mellette étlen-szomjan már három napja, hiszen a jóllakás csak ezután történik meg.

Azt gondolnánk, hogy ez a tette Jézusnak hitelesítheti majd, és ezután már elmondhatja nekik a zsinagógában, hogy mindennél különb kenyeret és italt tud adni nekik.

Amely élteti majd őket és legyőzi a halált is.

De másképp történik majd minden!

Izaiásnál is látjuk ezt az előképet: Messiási lakoma a hegyen.

A lepel levevés, mely minden népet betakar, a tudatba jutást jelenti, amivel felismerik, hogy az igazi élő kenyér Ő Maga, aki legyőzi a halált is.

1. Mi a fontosabb számomra, a testi vagy a lelki táplálék?
2. Létezik-e számomra olyan fontos ügy, amiért vállalnék akárcsak egy napi éhezést?
3. Bízom-e annyira az Úrban, hogy elé viszem testi-lelki gyógyulásra váró betegemet?
4. Hiszem-e, hogy Isten gondoskodik szükségleteinkről?
5. Tapasztaltam-e már csodát életemben?
6. Észreveszem-e Istenünk gondviselő szeretetét akkor is, ha betegségek át vezet a megtisztulás felé?

Széplakiné Erzszi

Kenyérből bőséggel!

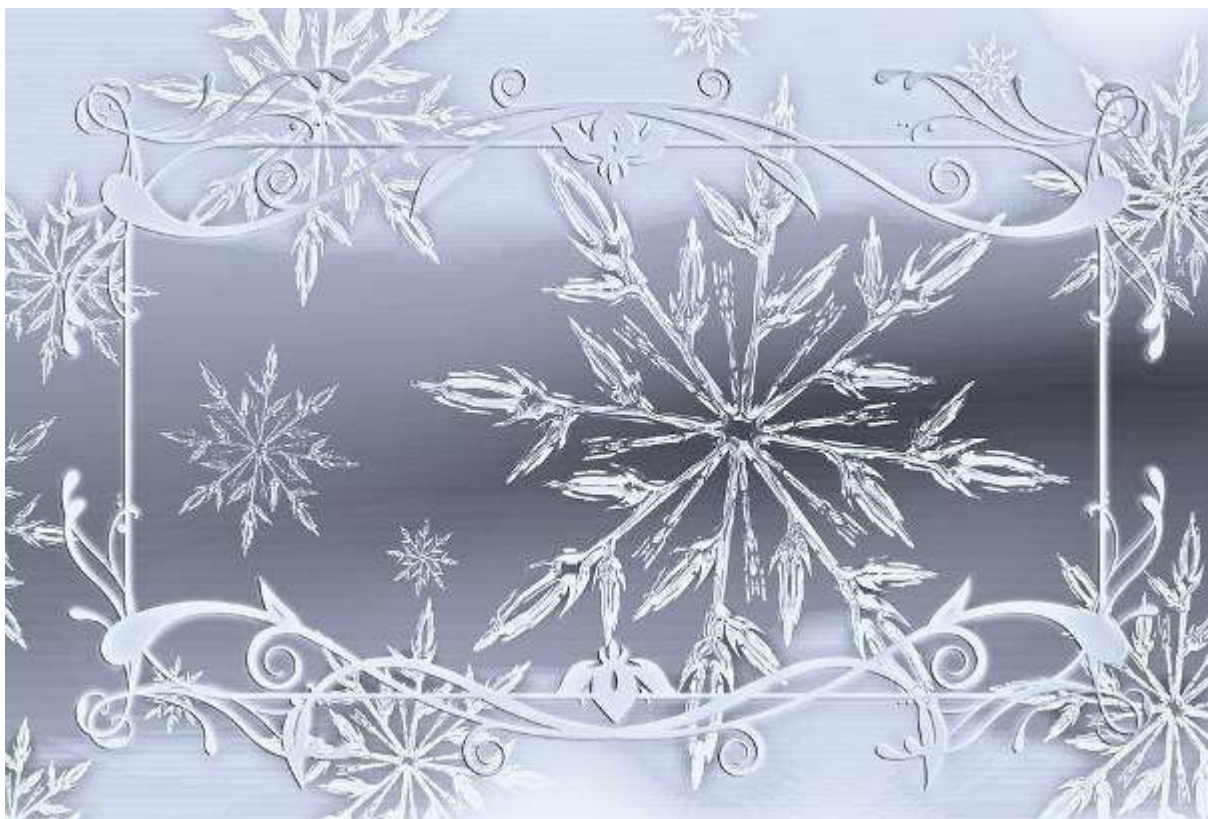
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma! – hangzik a Jézustól tanult imádság sora, melyet naponta imádkozunk. A mindennapi kenyér fontosságát csak akkor érezzük, ha valamilyen esemény – pl. háború vagy ostrom – miatt nem adatik meg. Természetes tartjuk, hogy *Urunk naponta kirendeli*, s bizony sokszor elfelejtjük megköszönni.

„De nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével, a mennyei kenyérrel. Én vagyok az élet kenyere” – mondja Jézus. És ahogy a kenyérnek minden falatja szükséges, úgy Jézus minden szavára és értünk tett cselekedeteire is szükségünk van. Az Úrvacsorában magunkhoz vesszük kenyér formájában a testét és a bor formájában a vérét, és lelki örömet, megelégedést élünk át.

Jézusnak az a csodája, mellyel megsokszorozza a rendelkezésre álló 7 kenyeret és halat, az Ő mindenről – köztük fizikai-biológiai voltunkról is – gondoskodó, szerető Istenfia csodája. Hiszen Ő tökéletesen Istenre hangolódott Ember, és nincs lehetetlen számára. Amint bőséggel árad a szeretete felénk, úgy jelképezi nagylelkűségét a kenyérmaradék is.

Így tehát nem kell aggodalmaskodnunk a holnapi betevő falat kenyérünkért, mert a mi szerető Atyánk gondoskodik rólunk. A mi dolgunk az Isten Országá, és annak igazságainak keresése és megvalósítása: RAJTA!

Vasné Pálfia Judit (Diósjenő, BK)

A mai evangélium: a sziklára épített ház

A jól ismert szentírási rész a balga fővenyre és a bölcs sziklára házat építő emberről számomra most egy, az életünk házáról alkotott példázat. Régóta építgetjük e házat, sok erőfeszítésünk, próbálkozásunk és hála Istennek jól sikerült részek is fekszenek ebben a munkában. Az építőanyag, amiből építgetjük, lehet nagyon sokféle: adottságaink, tehetségünk, irányultságaink, beágyazottságaink, elkötelezettségeink, szenvedélyeink teszik sokféélévé, egyedivé az életünket, s a világ is sok lehetőséget kínál, hogy miből építkezzünk. Sokszor éppen ez is lehet a probléma: nehéz szűrni, eldönteni, hogy mire kapom fel a fejemet, mi érheti el az ingerküszöbömet. Néha nehéz eldöntenem, hogy a jó ötleteim, saját elképzeléseim tényleg jók lesznek-e a jézusi mérlegen, vagy csak okoskodások, magam előretolása, fölösleges villogás, bizonyítási kényszer stb. Ha már a világ kínálta építőanyag olyan színes, csábító és sokféle, sokszor olyan kézenfekvőnek látszik a kellemesből, problémamentesből választani - végül is kinek ártok vele, ha kicsit kedvezek magamnak?

Az építőanyag kiválasztásában lehet szabadságom, de úgy tűnik, a házam alapját csak egyféleképpen érdemes megalkotnom: sziklára, Jézusra kell építenem.

Mi ez a szikla? Szerintem ez a sokat emlegetett, megszenvedett és munkás Jézussal való személyes kapcsolat. Az élet alapjában véve elég nehéz. Nehéz a boldogsággal is és a boldogtalansággal is bánni, nehéz a jólét is, meg a szomorúság is. Nehezek a feladataink is, de még nehezebbek a terheink. Ezt a homok nem bírja el. Jézus elhordja velünk a terheinket, de komolyan kell vennünk, amiket kér tőlünk: hogy sokadszorra is megbocsássunk, hogy tudjunk a közeli emberekről megújultan is gondolkodni, hogy sokadszorra is megtegyük az erőfeszítést, hogy az ő szemével lássuk a világot, hogy még befelé forduló agresszióval se éljünk, hogy ne ideologizáljuk meg tetteinket. De ettől még azért jól szeressük magunkat, hogy holnap is újrakezdjünk, s ha elfáradunk, tőle várjunk erőt és vigasztalást...

Holnap is keressük Jézust, a kapaszkodót, az erős sziklát.

Magyar Ági, Székesfehérvár

„Nem mindenki, aki azt mondja 'Uram, Uram!’, megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van.” Másképpen: Az „Uram, Uram” párosulva az Atya akaratának megtevésével az Országba jutás szükséges és elégséges feltétele. Az „Uram, Uram” azt is kell, hogy jelentse számomra, hogy elismérem Istent abszolútumnak a teremtett világban és a saját életemben is.

Jézus hegyi beszédében elhangzó, az Atyának tetsző magatartásról szóló tanításának magamévá tevésével, annak megvalósításával, megélésével tehetem hitelessé az „Uram, Uram”-ozásomat. A csak teljesítménycentrikus, a csak tettekre figyelő magatartás viszont könnyen válhat a „jutalom nekem bérként jár” gondolat melegágyává. Az „Uram, Uram” megszólítás a teremtettségi-függőségi viszonyom tudatosítása, az Isten szeretetének, és engem az örökkévalóságig létben tartani akarásának el- és felismerésének a szava kell, hogy legyen.

A sziklára épített ház a rendíthetetlenség szimbóluma. A meghallott igazságok - hegyi beszéd - tettekre váltása az a ház az életünkben, amely megvédhet az élet viharaiban. A sziklában (Jézus tanítása) bízunk-hinnünk kell. Mint ahogy az építő bízik a sziklában, annak tartósságában, erejében, úgy mi is a hit és bizalom által építhetjük Jézus tanítására „házunkat”, életünket megmaradóvá.

Dévai Zoltán

Kezdjük a mai napunkat a zsoltáros szép szavaival:

„Az Úr szereti azokat, akik gyűlölik a rosszat, Őrzi azok lelkét, akik hűségesek hozzá, s megmenti őket a gonoszok kezétől.

Világosság ragyog fel az igaznak, az ártatlan szívét öröm tölti el.

Örüljete hát, igazak az Úrban, és áldjátok szentséges nevét!”

Lk 1.26-38

Az evangéliumi szakasz számomra a következőket közvetíti:

Az ember élete az idő tengelyében a születéstől a halálig tart. Ez az idő arra rendeltetett, hogy életfeladatunkat megvalósítsuk. Életfeladatunkat Istentől kapjuk, de ahhoz, hogy ezt megértsük, felfedezzük, megfelelő érzékenységgel kell rendelkezünk. Képesnek kell lennünk fogni az adást, amely Istentől indul felénk. Ez csak akkor valósulhat meg, ha tudunk csendben maradni, ha képesek vagyunk álmainkat is tudatunk ellenőrzése alá vonni. Életfeladatunkat meg lehet, hogy túl nehéznek gondoljuk.

A nehézség óráiban erőt adnak az angyal üdvözlő szavai: „Ne félj, kegyelmet találtál Istennél!”

Válaszoljunk rá Mária szavaival: „Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek be rajtam szavaid!”

Néhány kérdés a nap indításának perceiben:

- Tisztában vagyok életfeladatommal?
- Az Úrtól kaptam, vagy én jelöltem ki magamnak?
- Van csendem?
- Próbálom az álmaimat értelmezni?
- Próbálom-e félelmeimet az Úrban feloldani?

Végezetül ide kívánczik Puszta Sándor: **Bennünk fénylő csillag** című verse

sírára görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni
gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni
induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni
a jószágot még ma
el kéne kezdeni
óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni

Bandula Marika

„Íme, az úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!”

A mai ünnepen az evangéliumi szakasz Jézus születése hírüladásának eseményét mondja el.

Sem Isten, sem bármilyen más erő nem kényszeríti Máriát Isten akaratának elfogadására, szabad akarattal vállalja feladatát.

Ne gondoljuk, hogy Máriának olyan könnyű volt kimondani az igent, hiszen megelőzte azt a kérdezés, a csodálkozás, sőt, talán bizonyos értetlenség is.

Nekünk sem egyszerű felismernünk és elfogadnunk Isten akaratát. Egy azonban egészen biztos: ez az út jelenti a boldogságunkat az életben és ez vezet az üdvösségre. Máriához hasonlóan mi is bátran és engedelmes lélekkel válaszoljuk Isten akaratára: Történjék velem szavaid szerint!

Az Isten engem is a nevemen szólít: Megszólít, magához hív, feladattal lát el, mert fontos vagyok neki! Kétkedek, vagy elhiszem, hogy tényleg törődik velem?

Mivel bíz meg, milyen küldetéssel akar felruházni? Mit akar rám bízni?

Mi az első reakcióm, a „*miért Uram?*”, vagy a „*hogyan Uram?*”

Elfogadom akaratát és döntését akkor is, ha nehéznek érzem?

Például ma, vagy tegnap, mire mondtam ki Máriával: „*Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint?*”

Nap mint nap meg kell erősítenem az Igenemet szavakkal és tettekkel... Jézus minden nap, minden órában meg akar születni, meg akar újulni, és meg akar erősödni bennünk, hogy valóban az Ő szeretete, békéje és öröme legyen velünk, bennünk és általunk...

Szeretet-hiszekegy:

Létezik az Isten.

Szeret az Isten.

Eljött hozzánk az Isten.

Megbocsát az Isten.

Hazavár az Isten.

Ez az a nagy történet, amelybe a mi életünk kis története belesimul.

Nyissuk meg az otthonainkat, a szívünket ez előtt a titok előtt!

Kéthelyi Mária, Budapest

... pásztor nélküli juhok: elcsigázottak és kimerültek.

Tatán a plébános úr kihirdette a megyés püspök kérését, hogy alakítsanak a hívek imaközösségeket. Imádkozzanak naponta egy tized rózsafüzért papi hivatásokért, hogy *küldjön az Úr munkásokat szőlőjébe*. Ájtatos, szép ötlet. Bárcsak ilyen egyszerű lenne, hogy megfelelő, elkötelezett emberek álljanak egyházi szolgálatba! Gondolom, hogy a Jóistenen nem fordul!

A püspök úr is látja, amit mindnyájan. A világban - és persze az egyházban is – valami nincs rendben.

Az Izaías próféta által megálmodott boldog korszak nem érkezett el. Igaz, az anyagi javak bősége már rendelkezésre állna, csak épp az elosztás! (NB: nagyban és kicsiben! Jó ezt így karácsony előtt tudatosítani) 2000 éve a Tanító ugyan megérkezett örömhírével, szavai alig-alig hatékonyak.

Csoda hát, ha az tapasztaljuk, hogy elcsigázott, kimerült, mondhatnám: összezavarodott (= *nem tudja, mit tegyen, hogyan viselkedjen*) emberek vesznek körül bennünket? Féligazságok, megtévesztés, a könnyebb élet kísértése, a közöny stb. Mindezek a nagy Tanító ellen dolgoznak.

Kellenének világosan látó emberek. Olyanok, akik meggyőzően hirdetik, élik a Tanító által elmondottakat. Kellenének szeretet-közösségek. Azután már egyszerűbb lenne a vezetők /papok?/ megtalálása, hisz úgys *kinőnének*!

Mi a teendő? Elég lesz egy tized rózsafüzér? Vagy egyéb, több dolgom is lenne?

Őszintén figyelni a környezetemre? Észrevenni a gondokat? Megfelelően reagálni? Megtalálni feladatokat, küldetésemet?

Talán jó lenne visszaidézni elhívásom élményét?

A Megváltó ma is kopogtat, be akar térni hozzám, erővel akar eltölteni.

Vele készülni a Szeretet ünnepére, ez lenne az igazi...

Horváth Józsi (Tata-Táska)

Jézus az Isten Országát hirdetni, tanítani és valósítani jött, aminek ő a királya, és amely Ország az ember számára jó hír, örömhír. „*Beteljesedett az idő és elközelgett Isten Országá; alakítsátok át gondolkodásotokat és higgyetek az örömhírben.*” (Mk 1.15)

A hirdetés és tanítás – Terv szerint - a tudatátalakításra irányul, amit követnie kell az életátalakításnak. Jézus 2 éves nyilvános működését szülőföldjén, Galileában kezdi - ami egy esztendő - ölel fel. Kafarnaumban, ahol háza is volt (Mt 9.1) szombatonként megjelent a zsinagógában és nagy hatással tanított, mindenkit ámulatba ejtett, „*úgy tanított, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.*” (Mk 1.21-22) Egyik alkalommal egy tisztátalan lélektől megszállt ember is ott ült a hallgatóság soraiban, és felismerte Jézusban a veszélyt, azt, hogy a Sátán országa ellen dolgozik. Le akarja leplezni idő előtt Jézus Messiás-voltát, Jézus szándékával, Tervével ellentétben. Jézus kiűzi az ördögöt a tisztátalan lélektől megszállt emberből, meggyógyítja őt. Ez még tovább fokozza a tanítás által keltett hatást, a csodálkozást. A hír futótűzként terjedt a környéken és még távolabbra is. „*Jézus bejárt minden várost és falut, hirdette Országának örömhírét, tanított és gyógyított minden betegséget és bajt.*” (Mt 9.35) Tanítványokat választott maga mellé, akikkel külön is foglalkozott. Hatalmat adott nekik, és küldte őket, hogy munkáját segítsék, folytassák.

Minket is kiválasztott, és küld arra, hogy építsük Isten Országát: hirdessük az örömhírt és váltsuk tettekre a szeretet tanítását. „*És én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.*” (Mt 28.20)

Rohonczi Gábor

Isten útjának egyengetése

Jön egy küldött, akinek az a dolga, hogy „készítse az Úr útját, tegye egyenessé ösvényeit”. János az Úr Jézus előtt járt, mert ez volt a feladata. Előkészítette az utat, az emberek szívét nyitogatta a jóra, a bűnbánatra.

A megtisztulás, a bűnbánat felszabadít, és nyitottá tesz olyan dolgokra, amiket egyébként nem tudnék megtenni. A bűnbánat fontos dolog, mert szükséges felismerni a hibáimat, és ezáltal a változtatás is megszületik. A bűnbánathoz viszont kell a helyes lelkiismeretvizsgálat.

Ehhez egy-két kérdést teszek fel mindannyiunknak:

Hogyan tudom én készíteni az Úr útját? Milyen cselekedetemmel egyengetem az ösvényét?

Hogyan tudnék a kedvében járni?

Milyen tettek kellenek ahhoz, hogy megszülessen bennem Jézus?

Hogyan készülök az Úrral való találkozásra?

Dénes Zoltánné Zsuzsa (Budapest, Sashalmi közösség)

„Jézus Krisztus jó hírének kezdete.” (Mk 1,1)

- Mennyire szeretem a jó híreket?
- Mennyire költöm másnak jó hírét?
- Hol kezdődik nálam a jó hír?

(Angel)

...ugrándozik a sánta, mint a szarvas...

Gondosan válogatták össze advent napjaira a bibliai részeket, ma is rímelnék egymással. Izaiás jövendől a szabadító Istenről, aki bátorít, gyógyít, táplál. Egészséget, boldogságot ígér népének, ha majd eljön. Hitünk szerint ez Jézusban érkezett.

Jézus részéről a béna meggyógyítása ennek az ígéletnek a beteljesítése. Hatalma van a lelki betegség, a bűn, és a testi betegség felett is. A kettő összefügg, és hatalomra van szükség mindkettő gyógyítására, mert nagy, gonosz erő a betegség.

A mai evangéliumból a *béna* szó ragadott meg. Lehetek béna testi és lelki értelemben is, sőt testi bénaságom mögött bűneim is állhatnak. Most inkább a lelki bénaság érdekel: mit jelent az, hogy *lebénultam*? A *féloldalára* vagy *nyaktól* lebénult esetében sem arról van szó, hogy az izmai nem lennének erősek, hanem az *irányírással* van a baj, az idegek nem működnek. Aztán persze előbb-utóbb az izmok is elernyednek.

A lelki értelemben béna esetében is az irányítás nem működik megfelelően: *nem tud erőt venni magán*. Milyen tüneteket mutat az ilyen ember? Ígéletét nem teljesíti, csak halogatja fontos dolgait, esetleg el is maradnak azok. *Bénáskodik*, tesze-tusza, nincsenek határozott céljai, ide-oda sodródik.

Advent idején különösen is bizakodunk Jézus gyógyító erejében. Ha a fentebb leírt tüneteket tapasztaljuk magunkon, mint az evangéliumbeli béna, tűzön-vízen keresztül keressük a Jézushoz vezető utat, hogy megtapasztalhassuk erejét magunkon is.

Izaiás azonban a népnek nem csupán ígér, hanem fel is szólítja őket: *Erősítsétek meg az elernyedte kezeiket, a roskadozó térdeket szilárdítsátok meg!* A gyógyuláshoz szükséges a mi erőfeszítésünk is: edzés, gyakorlás, önfegyelem.

Csiky Lajos (Budapest)

Amikor Jézus tanított, nagyon sokan voltak ott, még farizeusok és törvénytudók is. A tanítást hallgató tömeg nagyságát mutatja, hogy a béna embert a hordágyon nem tudták a sokaság miatt Jézus elé vinni, hogy meg tudja gyógyítani őt. Ezért a háztetőn keresztül eresztették le Jézus lábához hordágyastól. Ekkor mondja Jézus: ember bocsánatot nyertek bűneid. Az ott lévő írástudók és farizeusok megbotránkoztak e káromlással, de Jézus erre így szólt: mi könnyebb, azt mondani, bocsánatot nyertek bűneid, vagy kelj fel és menj haza?

És íme, a béna fogta az ágyát és Istent dicsőítve elment.

Ezzel a tetteivel Jézus az Istenségét is igazolta, mert halandó embernek egyformán lehetetlen a bénából járó csinálni, vagy megbocsátani a bűnöket, azt ugyanis minden zsidó tudta, a bűnök megbocsátása csakis Isten dolga.

Széplaki István

...elmeget, hogy megkeresse az egy elveszettet...

Mindkét bibliai részben a jó pásztor képe jelenik meg. Izaiás jóvondölése idilli képet rajzol: amikor Isten megjelenik, úgy törődik népével, mint a jó pásztor. „*Karjaira veszi bárányait, az ölében hordozza őket*”. Isten mai népe is megtapasztalhatja Isten ilyen gyöngéd szeretetét és vezetését.

Hogyan válik valaki „elveszetté”? Először talán még jól is érzi magát: szabad lett, bármerre mehet, bármit tehet, a kutya nem zavarja, nem irányítja. Még dúsabb füvet is találhat, de előbb-utóbb egyedül érzi magát, keservesen béget, veszélyérzete feltámad, és valóban veszélyben is van.

Elveszett!

Ez mindnyájunkkal előfordulhat. Elveszni annyit jelent, hogy nem vagyok a helyemen! Látszólag még alig változott valami, de valójában romokban van az életem. Akár én távolodtam el Istentől, akár baj, betegség ért, akár rossz szokás vagy bűn ejtett fogságába...

Ekkor jön Jézus, hogy megmentse és megtartsa. Hogy visszavigyen oda, ahol a helyem van, kódergásmat megbocsátva, és megerősít, hogy az ő útján járjak. Csak kiáltanom kell, és utána belékapaszkodni.

Megdöböntő, hogy Jézus számára mennyire fontos egyenként minden ember, főleg azok, akik elveszni látszanak!

Érdekes megkérdezni magamtól, hogy valóban a „nyájban”, a 99 között vagyok-e, vagy csak úgy látszik, csak azt hiszem, csak azt szeretném. Ha igen, akkor adjak hálát érte, és ne irigyeljem másoktól Jézus törődését az elveszettek iránt. Sőt próbáljam magam is, a jó pásztorhoz hasonlóan a helyes útra és a nyájhoz vezetni őket. Ha pedig időnként elkóborlok, nagy reménységgel hívjam Jézust, kapaszkodjam belé, és építsem újjá életemben azt, ami romba dőlt.

Csikyné Edit (Budapest)

„Készítsétek a pusztában az Úr útját, egyengessetek ösvényt a sivatagban Istenünknek!”

Várjuk az Úr érkezését. Tudjuk-e vajon, hogyan tegyük magunkat alkalmassá a fogadására? Egyenessé tesszük-e, ami elferdült, kisimítjuk-e a szeretetlenség göröngyeit? Kétezer éve szükséges volt, hogy eljöjjön a Megváltó és felnyissa népe szemét, szabaddá tegye a bűntől és egy új élet lehetőségét mutassa fel. Ma, ha lehet, még sokkal inkább szükség van rá, hogy közénk jöjjön Jézus, hogy világosságot hozzon, megszabadítson a gonosztól és megmutassa egy új élet, az Istennek tetsző élet lehetőségét.

„Jöjjetek, örvendezzünk az Úrnak, ujjongjunk szabadító Istenünknek.”

Örülünk és ujjongunk, hogy meghallottuk Isten hívását, befogadtuk Jézust, követni akarjuk, parancsai szerint akarunk élni és a kincset, amit Tőle kaptunk megsokszorozzuk és szétszórjuk a világba.

„A ti Atyátok, aki a mennyekben van, nem akarja, hogy egy is elveszen e kicsik közül.”

Ez a mi nagy szerencsénk, hogy a Mennyei Atya nem hagy elveszni senkit.

Tévelygünk, előre megyünk, aztán kicsit vissza, jobbra-balra letérünk, de azért igyekszünk vissza a helyes útra. Elcsábulunk, összezavarodunk, da kapunk segítő kezét, ami felemel, ha kellően figyelünk. Az út végén pedig a megbocsátó, mindenkit szerető Atya vár tárt karokkal az Ő országában. Azért árad ránk az Atya szeretete, hogy ebben az elsivatagosodott világban oázisokat építsünk, ahol a megbocsátó, elfogadó, átölelő szeretet jelenti az életet.

Apáti Zsuzsa

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik kimerültetek, és meg vagytok terhelve: én majd nyugalmat adok nektek! Vegyétek magatokra az én igámat, és tőlem tanuljatok, mert szelíd vagyok és alázatos szívű - és majd nyugalmat találtok lelketeknek: az én igám ugyanis kényelmes, és az én terhem könnyű!”

A mai szakaszt megelőző versekben, Jézus jajt kiált a megátalkodott (a bűnben megmaradó) városokra. Azt mondja, hogy az igazságait az Atya kijelenti a kicsinyeknek és elrejtí a bölcsnek elől, (akik magukat bölcsnek gondolják).

Jézus hív magához és mit ígér? *Nyugalmat találtok lelketeknek.*

Gépekkel körülvett életünkben megszokhattuk, hogy azokhoz a legjobb használati utasítást az írja meg, aki készítette, mert ő tudja mi célból készült a gép.

Hitünk szerint Isten, teremtette az embert. Ő tudja tehát, hogy mire kell használni az ember életét. Ahhoz, hogy az életünk emberhez méltó (funkcióját betöltő) legyen, az isteni törvényeket kell követnünk.

Jézus rámutat a bűnös városokban élők élete és az Ő követőinek ajánlott élet közötti különbségre. Az egyiknek, jaj-sorsú, a másiknak testreszabott, élhető.

Nyugalmat találtok lelketeknek. Mitől lehet Jézus biztos abban, hogy nála ezt megtaláljuk? Mert Vele azt az életet éljük, amit Isten elképzelt rólunk: Nem törekszem a másik fölé helyezni magam. Osztozom a javaimban. Nem bántom a másikat, mert tudom, ha velem teszik, az nekem is fáj. (a helyén kezelem a dolgokat!).

Nyugalmat találtok lelketeknek. Ez nem a langyos vízben ülés nyugalma, nem a semmittevésé. Lehetsz bármilyen kihívás, erőpróba, megpróbáltatás közepén, ha *nyugalmad van a lelkedben*, a helyeden vagy! Épp akkora a terhed (igád), amekkora neked kell. Személyre szabott.

Ezt ígéri Jézus. A másik élet a tülekedésé, a verekedésé.

Tapasztaltad már?

Aczél Márta (Halásztelek)

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok...”

Mind a három szentírási rész arra figyelmeztet minket, hogy egyedül erőtlenekek vagyunk, és a földre rogyunk az élet terheinek súlya alatt.

De ha föl tudjuk emelni a tekintetünket, és belekapaszkodunk a Jóistenbe, rá tudjuk bízni magunkat, akkor erőt kapunk és megtaláljuk a lelkünk nyugalma.

Tudnunk kell megállni a mindennapok viharában Istenünk előtt, és tudnunk kell bizalommal kérni őt, hogy borítson be szeretetével.

Bakonyi Mária

A három előfordulási hely a dicsőítésről, biztatásról szól. Izaiás gondolatai biztatást adnak Izrael népének, mint kiválasztott népnek arról, hogy nem kell félniük semmitől, mert mindenben megsegíti őket az Isten, s amire csak szükségük van, megadja számunkra. Mindezt Izrael „Szentje” teszi velük.

A 144-es zsoltárban Dávid király Isten nagyságáról, jóságáról, kegyelméről, irgalmasságáról énekel. Dávid király nagy-nagy háláját érezzük ki a szövegből.

Az Újszövetségben Máté szól hozzánk és dicsőíti, magasztalja Keresztelő Szent Jánost, akit prófétánál is nagyobbak, s az asszonyok szülöttei közt a legnagyobbak nevez.

Vajon mi hogyan állunk Isten iránti hálánkkal, megbecsülésünkkel?

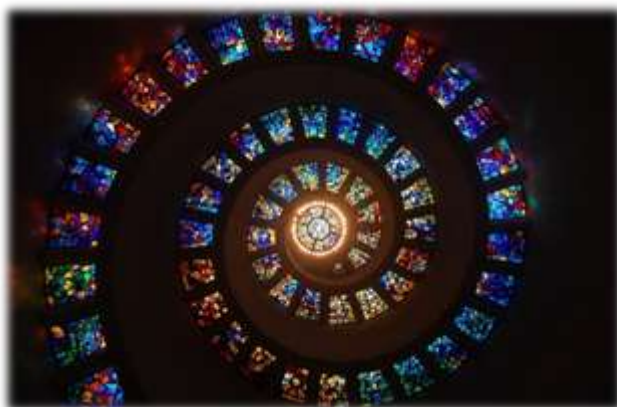
Hányszor jut eszünkbe nap mint nap Isten jósága? Hányszor vesszük észre Isten belenyúlásait életünkbe?

Hányszor állunk meg és köszönjük meg a Gondviselő jóságát, szeretetét?

Schrenk Éva: Hála és köszönet

*Hálát adok az elmúlt évért,
hálás vagyok minden percéért.
Már megint megtartott az Isten!
Akkor is, ha nem mindig hittem.*

*Ő vigyázott reám szüntelen,
s bár az élet sokszor küzdelem,
nem hagyott soha egymagamra
az Úton, nyomában haladva.
Kimondom a neved, Jézusom;
nem hagyta, hogy járjak tévúton.*

Aczél Géza (Halásztelek)

"Én szólok hozzád így: Ne félj! Én megsegítelek." Iz 41,13

"Te vagy nekem az irgalom," Zs 144,2

"Jézus Jánosról kezdett beszélni a tömegnek" Mt 11,7

Úgy vélem elődeink hitét, gondolkodását legjobban a teljes régi iratokból, könyvekből ismerhetjük meg. A mai napi ószövetségi helyekből a fenti két mondatot érzem magaménak.

Miért becsülöm Keresztelő Jánost?

- Fontos volt számára és elkötelezetten teljesítette küldetését- ezért is szólt érzelmekkel telien.
- Erős akaráttal, önfegyelemmel élt.
- Szóvá tette, amit rossznak gondolt, kezdeményezett.
- Utat mutatott, buzdított., változtatásra szólított fel. (A Messiásra, illetve hallgatósága helyes életvezetésére.)
- Nem kereste a maga dicsőségét,
- ...

Tóth Anikó

„Kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonlít a tereken tanyázó gyerekekhez, akik odakiáltják a többieknek: *Furulyáztunk nektek, de nem táncoltatok, siratót énekeltünk, de nem jajgattatok. Eljött János, nem eszik, nem iszik, s azt mondják rá, hogy ördöge van. Eljött az Emberfia, eszik is, iszik is, s azt mondják rá, lám a falánk, iszákos ember, a vámosok és a bűnösök barátja. A bölcsesség azonban igazolja magát tetteivel.*”

Először is megállapítom, hogy elég hiteles ez a szentírási rész, mivel Gromonnál is szinte ez szerepel. Első hallásra talán idegenül hangzik a „szentírástól”. Tereken tanyázó gyerekek kiabálnak oda. Rövid, de velős rész.

Egy nemzedékről szól. Kibúvót keres ez a nemzedék? Az egyik túl sprőd, a másik nagyon „világinak” tűnik. Tán nem illeszthető bele az egyházi gondolkodásba? Talán fájdalmas az aszkétát követni? Ha belegondolunk, túl sokat kell a másikért feladni?

A ma embere foglalkozik önismerettel, keresi, hogy mi az útja, mi az, ami személyiségéhez passzol. Jámborabbak azt is mondják, mire hívja az Úr. Van, akit az őszövetségi ígéret és félelmek terelgetnek az úton. De – azt gondolom - többen vagyunk, aki megláttuk, majd megismertük Jézus szándékait és rajta keresztül kitárult az ég egy parányi pontja, ahol megláthattuk Istent. Az álmok, remények, küzdelmek a bölcsesség által valósággá érhet.

A legkézzelfoghatóbb a jelenemben a száz testvér ajándék, aki bízik bennem és én is bízhatok másban. Aki példa lehet számomra, és akinek példája lehetek. Láthatom, hogy miként nő valaki az Isten jelenlétében. Érezhetem, hogy tudom fölülmúlni önmagam.

Kérem számunkra a bölcsesség erejét.

Vágó Laci (Érd)

„.....Eljött János, sem nem eszik, sem nem iszik, és azt mondják: *Démon szállta meg!*” Eljött az Emberfia, eszik és iszik és, azt mondják: *Nézzétek csak! Falánk és iszákos ember, vámosok cimborája, és bűnösöke! A bölcsességet azonban művei igazolták.*”

Keresztelő János és Jézus a nemzedékük megtéréséért dolgoztak. János kemény böjtökkel, Jézus fehér asztal mellé ülésekkel próbálkozott. Jézus szabadabb magatartása az evés, ivás tárgyában megbotráncolást váltott ki. A Keresztelő aszkéta életmódja felől nézve, Jézus „falánk és borissza” embernek látszott. Jézus maga törekedett az egyszerű emberekhez igazodni. Normális emberi életet élni, odáig megy, vállalja, hogy „a vámosok és utcanők barátja” (Mt 11,19). Jézus itt nem a szegények és betegek javára diszkriminál, hanem a bűnösök javára. Jézus életformája mai szóval élve polgárpukkasztó volt. Felvállalta a megbotráncolók ítéletét. „A bölcsességet azonban művei igazolták” (Mt 11,19). Ebben az esetben a bölcsességet, Istennek tetsző cselekedetei igazolták.

1. Milyen szerepe van az életemben az evésnek, ivásnak?
2. Milyen alapon barátkozom az emberekkel?
3. Bölcsességem milyen fogára engednek következtetni az Istennek tetszés vonatkozásában?

Mlecsenkov Angel

Lz 48,17-19

„Én vagyok az Úr, a te Istened, aki tanítalak téged, hogy hasznodra váljék, aki vezetek az úton, amelyen járnod kell. Ha figyeltél volna parancsaimra, olyan volna békességed, mint a folyam, és igazságod, mint a tenger hullámai; ivadékod annyi volna, mint a fűveny, és méhed sarja annyi, mint homokszemei; nem veszne ki és nem tűnne el neve szíнем elől.”

Mt 11,16-19

„Kihez is hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a gyerekekhez, akik a piacon ülnek, kiáltanak a többieknek, és mondják: „Furulyáztunk nektek, de nem táncoltatok, siratót énekeltünk, de nem gyászoltatok.” Mert eljött János, nem evett és nem ivott, és azt mondták: 'Ördöge van!' Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és azt mondják: 'Íme, a falánk és borissza ember, a vámosok és bűnösök barátja!' De a bölcsesség igazolást nyer a tettei által.”

Mt 17,10-13

„... mondom nektek: Illés már eljött, s nem ismerték fel őt, hanem azt tették vele, amit csak akartak. Éppígy az Emberfia is szenvedni fog általuk.” Akkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.”

Ezen már megint nincs sapka! - ugrik be elsőre a régi vicc a farizeusok viselkedésével kapcsolatban az első Máté-idézetnél.

Keresztelő János kemény fellépését és aszketikus életmódját, amely szavainak igazi súlyt adott, a farizeusok elítélik. Jézuson viszont éppen ezt kéri számon, így próbálva igazolni saját életük hazugságait. Keresztelő János és Jézus ugyanis egyaránt szívbeli megtérést sürget, erre pedig nem hajlandóak. Bölcsnek gondolják magukat, de Jézus tettei az Ő isteni bölcsességét igazolják.

A farizeusokhoz hasonló viselkedés sajnos sokszor ránk is jellemző. Mi is szívesen keresünk kifogást, ha meg akarjuk magyarázni, miért nem tesszük meg azt, amiről pedig a szívünk mélyén érezzük, hogy meg kéne tenni. De ha tudatosan próbáljuk Jézus szeretet-útját járni, akkor előbb-utóbb sikerül meghozni a helyes döntést.

Frank Gabi és Tibor

Arra a kérdésre, hogy ki ki, és kiből mi lett, nemcsak a tanítványok között okozott problémát. Illés, Keresztelő János, Jézus a sorsazonosságukban voltak hasonlóak. Az életüket odaadó szerepük is hasonlóvá tette őket, vállalva a kicsiséget, kiszolgáltatottságot.

Illés jel lett:

„Jel lettél a jövőendő harag idejére, hogy te csillapítsd le, mielőtt kitörne, hogy az apák szívét fiaidhoz fordítsd.... Boldogok mind, akik téged meglátnak, akik szeretetben hunyták le szemüket, s mi is részesei leszünk az életnek.” (Sir 48,10-11)

Keresztelő János is jel lett:

Életvitelével kicsinnyé tette magát. Majd befejezték rajta a kicsinnyé levés következményét. Heródes és a világ fiai: „Azt tették vele, amit akartak.” (Mt 17,12)

Jézus is jel lett:

Jó Pásztorként jött közénk. Olyan jó Pásztorként, aki életét adta juhaiért. „Én vagyok a jó pásztor: aki életét adja juhokért.” Nem kevesebbet akar biztosítani övéinek, mint a bőséges életet.

- Mennyire képzelem sorsomat kivételesnek?
- Hogyan bánok másokkal?
- Mitől szoktam dühbe jönni?

Ady Endre: Az Úr Illésként elviszi mind..

„Az Úr elviszi mind,
Kiket nagyon szeret:
Tüzes, gyors szíveket ad nekik,
Ezek a tüzes szekerek.”

Mlecsenkov Angel

Kiállni az igazság mellett!

Keresztelő János küldöttként tette a dolgát. Tanúskodott a világosságról, hogy általa higgyenek az emberek abban, aki küldte őt. János megvallotta, hogy ő a pusztában kiáltó szava – az élő lelkiismeret. Bátran kiállt, és nem tagadta, hogy mi a hivatása, feladata, küldtetése. Egyenes ember volt, aki meghalt az igazáért. Megmondta, hogy az ő feladata közölni: *Tegyétek egyenessé az Úr útját!* Hivatkozott arra, hogy ő csak vízzel keresztel, de utána jön, aki hatalmasabb nála, akinek nem méltó a saruszíját megoldani sem – ő már Szentlélekkel fog keresztelni.

Még nem ismerik őt – mert még nincs itt az ideje –, de már itt van köztük.

A következő kérdések jutottak eszembe:

Hogyan állok ki az igazság mellett?

Tudok-e tanúskodni valaki mellett?

Mindenkivel szemben tudom-e megvédeni az álláspontomat?

Hiszek-e annak, aki az igazság mellett kardoskodik?

Nem kérdőjelezek-e meg olyan dolgokat, amiket nem kellene

Lennék-e küldött?

Dénes Zoltánné Zsuzsa (Budapest, Sashalmi közösség)

„Jézus Krisztus jó hírének kezdete.” (Mk 1,1)

- Mennyire szeretem a jó híreket?
- Mennyire költöm másnak jó hírét?
- Hol kezdődik nálam a jó hír?

(Angel)

Jeremiás messiási próféciját a kor és az Ószövetség hangulatába beillesztve lelkesítő, erőteljes biztatásként értelmezték a zsidók. Eljön a *királyotok*, aki rendet fog tenni, aki *megszabadítja* Júda népét, *biztonságot* ad Izraelnek és Ő lesz a ti *igazságotok*.

Hogy' is értelmezték volna másként, minthogy eljön az a földi hatalommal rendelkező uralkodójuk, amely megtisztítja az Ígéret Földjét minden jogtalan bitorlótól, legyenek azok a filiszteusok vagy akár a Római Birodalom maga.

Érthető-e másképp abban a történeti rendszerben, ahol nem csak a szavak, de a tettek is kemények voltak: átkok, harcok, félelem, halál...

Nem kell csodálkoznunk hát az akkori ember elképzeléseiről, hiszen Isten-kép kialakításukat ezek a körülmények, tanítások, történetek és vágyak határozták meg. Sőt, ma is sokakban így merül fel a kérdés: miért engedi ezt Isten?

A XX. és XXI. századi, bölcsőtől a sírig gondolkodó ember óvatosan, kikerülve a tényekkel való szembenézést, a karácsonyt a *szeretet ünnepének* nevezi. Ezzel nagy baj nem is lenne, ha azt értenék mögötte, ami valójában: a végtelen isteni szeretet ünnepe, amikor a Teremtő lehajol a bár esendő, botladozó és bűnös, de számára kedves Teremtetthez, a jobbát nyújtja, hogy legyen mibe kapaszkodnia. A Végtelen Szeretet Istene a Földre lépett Jézus születésével, és ettől kezdve a teremtett fizikai világ megváltozott.

Minden ember számára elérhető az a segítő kéz és szerető ölelés, amely *megszabadítja* bűneitől – ha szívből megbánja; *biztonságot* nyújt – ha hitét el nem hagyja; *igazságot* remélhet – ha jóságot, megbocsátást képvisel mindennapjaiban. Ezzel a reménnyel és bizalommal fordulunk mindig a betlehemi jászol felé.

Ekler Attila (Érd)

Ha időrendi sorrendbe akarjuk tenni ezt a három idézetet, akkor az első a Jer 23 5-8, a második Mt 1, 18-24, és az utolsó a Zs 71.

A Jeremiás-idézetben a jövődőlésről olvashatunk, hogy eljön majd egy olyan király, aki bölcsen és igazságosan uralkodik, és biztonságban fog élni Izrael népe. Máté a megjelölt részekben már konkrétan Jézus fogantatását és a születése előtti körülményeket ír le: az emberi vívódást, miszerint Józsefnek megjelenik az angyal, hogy ne féljen magához venni Máriát, mert ő a Szentlélek által esett áldott állapotba. Ha azt vesszük, hogy abban a korban mekkora szégyen volt házasság előtt teherbe esni, és milyen nagy árat fizettek érte az asszonyok, akkor igencsak nemes cselekedet volt Józseftől, hogy magáénak vallotta a születendő gyermeket.

Micsoda mély hit és meggyőződés kellett ehhez! Vajon nekem van-e ilyen mély hitem? Sajnos azt gondolom, ha őszinte akarok lenni magamhoz, hogy csak akkor fordulok teljes szívvel oda Jézushoz, mikor elkeseredem, vagy kilátástalannak tartom az adott szituációt, és az Ő segítségét kérem, hogy megoldást találjak.

A harmadik ige a Zsoltárok könyvéből nagyon szíven talált. Öregember könyörgése a címe - bár még nem érzem magam öregnek.

Nagyon sokszor érzem én is azt, hogy csak az Úrtól várhatom a megmentést, a segítséget. Így visszagondolva eddigi életemre, fiatal koromban nagyon közel éreztem magam Istenhez, aztán ahogy idősödtem egyre több emberi gyengeséggel találtam magam szemben. Volt egy időszak, amikor eléggé eltávolodtam az Istentől. Úgy gondoltam, hogy elég nekem, ha magamban imádkozom. Nem kell ahhoz a templom, a közösség. De Jézus nem hagyott el, és tudom, hogy gondot visel rám és az egész családomra.

Azt kívánom, mint Jeremiás: *„Légy erős kősziklám,
hova mindig mehetek,
melyet segítségemre rendeltél.
„Ments meg, szabadíts meg irgalmasan!
Fordítsd felém füledet, és segíts meg!”*

Mindhárom szentírási rész egy-egy nagyon fontos részét mutatja be az életnek. Az első a reménnyel teli jövőt, a második az új élet születése előtti vívódást és a gondok megoldását, a harmadik pedig az öregkor kételyeit, esetleges elkeseredését, és a jobb jövőbe vetett reményét írja le. Ez a három igerész hasonlít ahhoz, amikor még egy magzat az anyja méhében van. Akkor csupa szépet, és jót remélünk vele kapcsolatban. Aztán ott a szülés ideje, jönnek a bonyodalmak és a megoldandó feladatok tömege. Majd idősebb korban a visszatekintés az életünkre, és a fontossági sorrend helyreállítása.

*„Öregkoromban se vesz el engem,
ha elfogy az erőm, ne hagyj el!”*

Add meg Uram, hogy mindig Rád tudjunk figyelni, és te légy életünk központja!

Kollárné Cs. Szilvia

Keresztelő János születésének előtörténete.

Ez az előtörténet szerves részét képezi az első fejezetnek. Nem érdemes külön kezelni, mivel arra szánja az írója, hogy bizonyítsa vele, hogy az Úr milyen nagyszerűen készíti elő a Messiás eljövételét. A felkínált csodák sorozata, mint a „*meddő asszonynak gyereke születik, megnémulsz, mert kételkedtél bennem*” - ezzel is súlyt akar adni a történetnek. Mert Istennek semmi sem lehetetlen.

Sok mindent örököltünk ebből a mitologikus gondolkodásból. A mi életünket is átjárhatja számtalan esetlegesség, de a régen élt emberekét még keményebben átjárta. A meddőséget szörnyű büntetésnek, bűnhődésnek, megbélyegzettként élték meg. Mint az Isten *büntetettjei*, másodrendűként éltek a falujukban.

Van-e a tudatomnak olyan zuga, ami igényli a büntető Istent?

Az ember ilyen. Amiben hiányos a tudása, azt kiegészíti azzal, amije van. Az ókori ember például mitológiával. Ha megfelelően motiváljuk az isteneket, akkor kedvezően alakítják az életünket. Például ebben a fejezetben fantasztikus hálaadások vannak.

Lélektanilag az egyik legfontosabb éltető eleme az életünknek a megnyilvánuló hála érzete, jelzése, viszontjelzése.

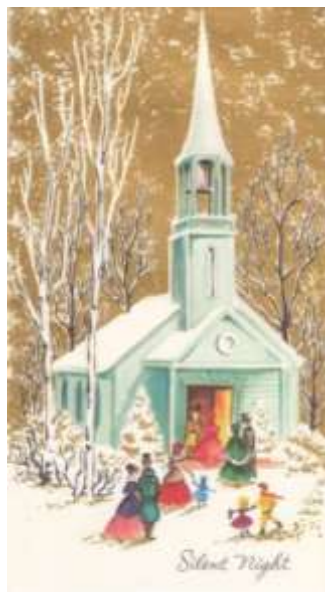
Szerinted van-e különbség a spontán hálaérzet és a liturgikus hálaérzet között?

Ujvári Józsi (Érd)

Gondolatok a Bírak könyve 3, 2-7, valamint Lukács evangéliuma 1, 5-25 alapján:

A Bírak könyve fenti szakasza Sámson születéséről, ill. fogantatásáról, Lukács evangéliuma pedig Keresztelő János fogantatásáról szól. A két szakasz kapcsán az jutott az eszembe, hogy amikor a Jóisten kegyelméből gyermek fogan egy családban, akkor nagy boldogsággal, örömmel nézünk a jövőbe. Elképzeljük a megszületendő gyermekünket, szép és boldog, sikeres jövőt remélünk neki, és eszünkbe sem jut, hogy majdan milliónyi probléma, gond, kudarc, harag és bántás övezheti a jövőendő éveket. Nagy jövőt gondolunk gyermekünknek, egy Sámson, egy Keresztelő Szent János születését várjuk, de mindenképpen nagyra hivatott életet remélünk gyermekünknek.

Talán az első néhány év még ebben a békeszerű illúzióban telik, de amint az iskola, a kihívások a számonkérések időszaka eljön, elveszítjük bizodalmunkat. Már nem úgy nézünk gyermekünkre, mint egy angyalra, látjuk hibáit, hiányosságait, sokszor magunkra ismerve harag gyúl a szívünkben, miért nem lett ő különb, jobb, tökéletesebb?

A problémák konfliktusokat szülnek, és mi elveszítjük isteni küldetésünket, hogy gyermekünkben mindig Sámson vagy Szent Jánost lássunk!

El kell fogadnunk gyermekünket olyannak, amilyennek Isten hozzánk küldte! Soha nem lehet elégünk, mindig meg kell bocsátanunk, mindig újra kell kezdenünk! Úgy kell tekintenünk nagy, felnőtt gyermekünkre, mint ahogy megszületésekor tekintettünk: csodálattal, szeretettel, boldogsággal!

Nincs olyan bűn, gond, hiányosság, ami ettől eltéríthet minket, mert ez az egyetlen isteni út, az isteni szeretet.

Kollár Zsolt isteni sugallatra megvallotta szíve legmélyét

ÍGÉRETEK

Ígéretetek Jézusról

Az angyali üzenet döbbenetes ellentéte a valóság: mintha Máriát félreinformálnák. „Nagy lesz és a Magasságbeli fiának fogják hívni; Dávid trónja lesz az övé; uralkodni fog Jákob házán”.

A megvalósult tényekről drámai információt kapunk Nagyhéten...

Ígéretetek Jézustól

Legyőztem a világot (Jn 16,33). Jézusunk, Te legyőzted magadban: nem hagytad magad csőbe húzni a nagyság emberi kísértésével. Elénk tártad az Atyánk szerinti naggyá levés útját: Ha olyanok leszünk, mint a gyermek. Ha szolgálatára leszünk embertársainknak. „Úrnak” mondott Jézusunk is felövezte magát egy Életre, és szolgálatunkra volt, van, lesz.

Aki vállalja és hűséggel igyekszik teljesíteni a jézusi Utat, annak csak jár valami: „jobboldra, balodra üléssel” kifejezett miniszteri tárca? Nincs kimagyarázható tanítás: ez az ÚT üldöztetéssel is jár. Ez nem csalogató, de Jézus ad pozitív ígéretet: Százannyit ígér minden lemondásért! Minőségi emberi kapcsolatot, lakhatást, megélhetést. Ha megtesszük, amit tőle eltanultunk, akkor lesz belőle valóság, nem automatikusan. Ha jó emberi kapcsolataimat megszázsorozom, ha felebarátaim előtt nyitva áll házam, ha *kenyeremet-halamat* kiteszem közös kínálatra. Lesz százannyi, ha társakat szerzek a jó példával, mint Jézus a kenyérszaporításkor. Sőt, örök élet is jár, ha itt és most pl. az ítéletabló szerint élek (Mt 25-33-45) Világos beszéd: ha megteszem a rám eső részt, lesz megvalósult ígélet.

Ígéretetek az embertől. Tőlem, tőled...

Jó akarok lenni, de annyi kísértés vesz körül! A jóban akarok nagy lenni, de mindenki rajtam röhög, lúzer leszek. Lavírozni kell ahhoz, hogy ne legyek mindenki szemetekukája, hogy sikerélmény is jusson az életben. Ígérem: követlek, de biztosítanom kell szeretteim ellátását (*hadd temessem el előbb apámat*, Lk 9,59). Kell spórolás és talpraesett pénzgazdálkodás, hogy gyermekeimnek fedél legyen a feje felett, de nem lehet felelőtlen pénzszerzésbe sodródnom, karitás címen sem. Követlek, de lássam: ha a rókának, madárnak van otthona, az ember fiának is legyen (Lk 10,58). Alig várom, hogy mehessek utánad, veled, de nem robbanthatok fel mindent magam mögött. Kötelez vérségi és vállalt köteleim ígérete (Lk 10,61). Dehogyar akarok trónt, de a magam szemétdombján legyen szavam és tekintélyem! Dehogyar akarok uralkodni Árpád házán, magyar népünkön, de lehessen bennem jó érzés, hogy vagyok valaki, akire érdemes kivetni hálóját egy hatalmi erőnek; aki néha „nagy” emberekkel paroláz, híresekkel koccint. A nemet mondás lehetősége is lehet öröm.

Az angyali rózsaszín ködöt elfújja a nagypénteki vihar, és a húsvétvasárnap sem hozza vissza. A valódi Jézus nagyon más, mint a zsidó vagy nem zsidó *emberi* vágyak.

A mai kulcsszó: HA. A feltétlen feltétel szava. Ha megteszem, amit kell - megvalósul, amit ígéretként kaptam. Az adventi hajrában itt az akadály kulcsszava: DE. Az önmegmagyarázás, a nagy elhatározásokat kilúgozó szó.

Jó tudni, hogy a bennem, *benned* megszülető Jézusból lesz Isten Országát *közzünk*...

Király Náczi (Érd)

A láthatatlan, feltétel nélküli Szeretet látható, emberi alakban is meg akart jelenni. De mivel végtelenül tiszteli az ember szabadságát, szüksége volt Mária igenjére, hogy megtestesülhessen. (Hallottam olyan véleményt is, hogy talán több nő közül Mária volt az, aki igent mondott.)

Máriáról sok mindent elárul ez a rész. Rá valóban igaz lehetett az a belső békeség és teljes Istenre hagyatkozás, amiről a 23. zsoltár ír. Istenkapcsolatára jellemző, hogy nem ijedt meg az angyaltól. Valószínű, természetes volt számára, hogy Isten jelen van az életében. Azt olvassuk. *„Zavarba jött és gondolkodni kezdett.”* Mer kérdezni is, és a magyarázat és Erzsébet említése után egyezik bele, hogy anyja lesz a születendő gyermeknek. Akkor valószínű még nem is tudta pontosan, hogy milyen életet is vállal ezzel.

Az angyali üdvözlétről egyedül Lukács ír részletesen. Máténál is szerepel az angyal, de ott József álmában jelenik meg (Mt 1,20-24). Hivatkozik Izaiásra (szeplőtelen fogantatás, Emmanuel = Velünk az Isten). Neki is megmondja a születendő gyermek beszédes nevét: Jézus (héberül Jehosuah/Jésuah = Isten a szabadító). Amit Lukács még az angyal szájába ad (Dávid trónja, uralkodás, örökké tartó királyság), az annyira idegen Jézus tanításától, hogy valószínű az evangélista (aki Pál igehirdetését írta le) vagy egy későbbi másoló messiásképét tükrözi.

- Része-e a hétköznapijaimnak az Emmanuel (= Velünk az Isten)?
- Az Úr az én pásztorom?
- Meghallom-e és gondolkodom-e Isten üzenetén?
- Merek-e igent mondani Isten velem kapcsolatos tervére?

Stöklerné Magdi Pécs

„Mária pedig útra kelt azokban a napokban, és sietve elment a hegyek közé, Júda városába. Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.”

A repeső szívű kismamák találkozásában Mária a kezdeményező. Megy örömét megosztani éltesebb rokonával. Együtt örvendnek áldott állapotukon, kiválasztottságukon, és közösen készülődnek. Erzsébet az elfogadó fél, Mária segédkezik körülötte. Az örömosztás könnyebben megy nekünk is. Azért Placid atyától még tanulhatunk!

De hogy állunk az elfogadással? Ezzel ritkábban foglalkozunk. Hányszor háritunk el segítő szándékot! A visszautasítás a legrosszabb: legközelebb, másnak, másban már nem fog segíteni, ha most velem kudarcot vall. Attól félünk, a ráutaltság elismerése kiszolgáltat bennünket. Van-e bennem elég alázat arra, hogy háritás nélkül fogadjam valaki segítségét? Megtalálom-e benne a lehetőséget? Ki tudom-e aknázni ezt az egymásra utalt viszonyt? E bizalmi légkör által befogadni olyan embereket, akik nagyon különböznek tőlem. Híd lehet köztünk ez az elfogadás azzal, hogy kicsit kiszolgáltatam magam. Ne higgyük, hogy nem szeretnek segíteni az emberek. Tán ezzel ki tudom húzni belőle a jót! Nem a saját alárendeltségemet kéne ebben látni, hanem a másik emberrel való testvérséget. Ugyanúgy rászorulunk az Atya irgalmára, ki ebben, ki abban.

Benyhe Zsuzsi (Budapest)

Mária, meghallva, hogy Erzsébet gyermeket vár - szíve alatt a titokkal - elindul Zakariás házába, hogy meglátogassa és segítsen neki. A hosszú úton van ideje elgondolkodni az angyal szavain. A két nő találkozása különleges örömet és jelentőséget hordoz. Mária elsőként Erzsébetet köszöntötte, a válasz mégis a szíve alatt hordozott gyermektől érkezett, aki felismerte a Messiás közelségét. Keresztelő János üdvörténeti szerepe ekkor kezdődik el: meghívás arra, hogy Jézus útját előkészítse. Máriát minden asszonynál áldottabbá teszi a gyermek, akit hordoz. Azért lett Isten-hordozó, mert életének legfontosabb kérdése az volt: mi az Isten akarata?

Máriában az Isten fia testesül meg. Ez a fogantatás a Szentlélek erejéből történt.

Mária köszöntésének hallatára kapja Erzsébet a Szentlelket. Ezért így szól Máriához: *áldott!* Az áldás Istentől áradó életet jelent. Mária áldott, hiszen léte első pillanatától kezdve kegyelemmel teljes, és most sajátos módon Istentől van áldott állapotban. Az életet hordozza!

Mindenható örök Isten, a te sugallatodra indult útnak Mária, hogy szent Fiadat méhében hordozva Erzsébetet meglátogassa. Add, hogy a Szentlélek indításait mi is hűségesen kövessük, és Máriával együtt mindig magasztaljunk Téged!

Kohlmanné (Bogi Pécs)

Magasztalja lelkem az Urat...

Mária magasztaló imádsága megérinti az ember lelkét. Költészet. Nem teológia, s nem a kőkemény tényeken és észleléseken alapuló természettudomány. Mária a szíve túlcsonduló szeretetével, rajongásával és feltétlen bizalmával dalol az Úrról. Abban a pillanatban minden jó, minden csodálatos és szép. Árnyéka sem látszik a jövődő megpróbáltatásoknak, szenvedéseknek. A magasztalást hallva az embernek nincs kedve vitatkozni Máriával, hanem vele együtt örülünk az életnek, Isten csodálatos teremtetett világának.

Vannak órák, vannak napok, amikor tudnám mondani: „Mária, hol élsz te? Hol látsz te olyat, hogy az Úr uralkodókat taszít le trónjukról és fölemeli az alázatosokat? A legalávalóbb uralkodók élnek és kegyetlenkednek legtovább. Az alázatosoknak felkopik az álla, az éhezők egyre többen lesznek, a gazdagok egyre gazdagabbak lesznek. Milyen világ ez?”

Mégis! Érezzük, hogy Mária magasztaló imája közelebb áll a lelkünkhöz, mint a sötét statisztikák. Vele együtt örülünk a szíve alatt bontakozó életnek és magasztaljuk az Urat, aki nem ígér gondtalan életet, nem ígér gazdagságot, hatalmat, viszont nála találhatunk olyan belső békét, mint Máriának volt, és olyan látást, amivel észrevesszük, milyen *Nagyszerű dolgokat művel karja erejével...*

Ez a béke és látás pedig nem mérhető e világ értékeivel.

Balogh Laci (Debrecen)

„Mária erre így szólt: Lelkem magasztalja az urat és szellemem felujjongott Isten, az én megmentőm miatt, mivel rátekintett szolgálólányának alacsonyságára.”

Számomra az egész idézet Isten jóságáról, figyelmességéről szól. Mária örül, hogy Isten észrevette az ő elfogadó szívét. Ettől boldogság tölti be egész életében.

Isten jóságának örvend, bemutatja a Mennyei Atya természetét, aki elnéző szeretettel van azok iránt, akik engedelmesek akarata szerint. Akik nem így gondolkodnak, azoknak nincs mellette helyük, mivel saját magukat nagyobbak gondolják, gőgösek.

A 147,6 zsoltár szerint uralkodókat letaszít trónjáról. Nem így gondolom, mert Isten meghagyta az embernek a döntés jogát, hiszen ezért vannak háborúk.

Az éhezőket jóllakítja az alázatosak által. A gazdag a Mennyei Atya örömében nem részesül.

A Mennyei Atya népével marad, erősíti életének minden napján.

Mária ujjong az Istent megtapasztalás élményében. Mindazt megtudja, megvilágosodik elméjében, amiről majd fia, Jézus is beszél.

Minden ember gondol Máriára, hogy Ő Jézus anyja, és minden ember így gondolja: Szegény Mária, milyen szenvedést kellett átélnie. Nehéz lehetett elviselni.

Úgy gondolom, Isten nagyon sűrűn vele volt a csendjeiben.

Jézus különleges cselekedetei alkalmával is vele volt a Mennyei Atya, hiszen bölcsen szólt minden alkalommal. Viselkedésében folyamatosan méltóság volt. A Mennyei Atya az alázatosakat átkarolja.

Szeretettel minden Testvérnek:
Balatonai Inci (Káposztási közösség)

Vajon mi lesz ebből a gyermekből?

Zakariás és Erzsébet gyermekének érkezését több csoda és rendkívüli esemény vette körül. *Vajon mi lesz ebből a gyermekből?* Tanakodtak a környéken sokan, akik a csodálatos jelekről értesültek.

Vajon mi lesz ebből a gyermekből? - tesszük fel mi is a kérdést, látva egy-egy szívünkhöz közel álló emberpalánta fejlődését, bontakozását. Tudjuk, nagyon sok múlik azon, milyen családi és tágabb környezetbe érkezik a kicsi. Talán egyszer eljut az emberi társadalom oda, hogy nem csak az autó vezetéséhez kell jogosítvány, hanem az emberpalánta felneveléséhez is szükséges lesz valami alkalmassági vizsga. Akkor nagyobb esélye lesz a gyerekeknek, hogy jó útravalóval induljon az életnek. Persze mondhatnánk, hogy a gyerekevelés tudományát a családban, szülői, nagyszülői példa alapján kell megtanulni, csak sajnos napjainkban egyre több gyerek nő fel csonka, vagy negatív példát adó családban, s a helyzet így egyre romlik.

Keresztelő János idejében ez a probléma nem merülhetett fel. Egyrészt, mert a házassági kötelék nagyon erős volt, másrészt összetartó közösség, szilárd értékrend vette körül a gyereket, így sokkal nehezebben tért le az ősök által kitaposott útról.

Vajon mi mennyire tudjuk segíteni a gyerekeinket, unokáinkat, hogy összetartó közösség és szilárd értékrend vegye őket körül? Vagy éppen elég havonta egyszer pár órára találkozni a barátainkkal? Nem lehet, hogy a lakóközösségtől, vagy - Uram bocsáss, még megemlíteni is botrány – a kommunától való merev elzárkózás a jézusi továbbfejlődéstől való elzárkózás egyik formája?

Balogh Laci (Debrecen)

Túrmezei Erzsébet: **Advent**

*Elég volt már a gyötrelem,
elég volt már a sötétből.
Napfényre vágyunk, már a gond
fekete erdejéből.*

*Növeld mibennünk mi isteni,
s öld ki ami bennünk állati,
hiszen a dühös tusákba már
mindenünk belefáradt.*

*Szüless meg bennünk Tisztaság,
Szüless meg bennünk Béke,
S tedd kezedet a világ
lázás ütőerére.*

*Szüless meg bennünk Szeretet,
a legszebb lelki virtus:
- a szívünk szomorú, beteg -
teremts bennünk új életet,
Szüless meg bennünk Jézus!*

*„Akinek a keze tiszta és ártatlan a szíve,
...Az Úr az ilyet áldja meg.” (24. zsoltár)*

A Lk 1, 57-66 egy születéstörténete.* Megszületik egy gyermek, „akinek keze tiszta és ártatlan a szíve” - a 24. Zsolt. 4. vers szerint. (Melyik gyermeké nem az?) És akinek hatalmas feladat jut. (Melyiknek nem?) A most született Jochannan-János életfeladata, hogy „elkészítse előttem az utat” (ti. Jézusét), illetve „újra fiaik felé fordítja az apák szívét, és apáik felé a fiaik szívét”, ahogy Malakiás könyvében olvassuk.

Hogyan készíti az Úr útját? A korai életszakaszban a szülőknek óriási szerepük van. Mondhatjuk, hogy János jól indult, hiszen anyai és apai ágon is papi nemzetségből származott. Erzsébet-Elisheva Áron

* Lukács munkamódszere: „Jónak láttam én is, hogy elejétől kezdve mindennek szorgalmasan utánajárjak.” (Lk 1,3)

leányai közül való volt, Zakariás-Zacharja pedig Abija rendjéből. Még a nevük is! – a Zacharjanév jelentése: Jahve emlékezik, vagyis hűséges. Az Elisheva név pedig annyit tesz, mint „Isten az én esküm”.

Az Lukács által leírtak alapján a jellemük feddhetetlen, mintaházaspárnak mondhatók. Hanem volt egy bökkenő, mondhatni szégyenfolt az életükben: az a bizonyos meddőség, amit az akkori hagyomány az emberi engedetlenség következményének tartott. Igen nagy próbatétele lehetett ez a hűségüknek, hosszú-hosszú ideig tartó próba! Ki mondhatja el magáról, hogy teljesen szabad a közösség – a nemzet, csoport, a közvetlen rokonság, a barátok - véleményétől, megítélésétől, gondolkodásmódjától?

De a tiszta kezű és szívű gyermek megszületett! Zakariás és Erzsébet hűsége, mondjuk így, visszaigazolást nyert. És most kezükben volt a gyermek sorsa. És az első buktató. Melyik büszke apa ne akarná a szép és jó nevét továbbadni a gyermekének? A környezetnek szintén természetes, hogy az újszülött az apja nevét örökölje. Ha Erzsébet nem tiltakozik... és Zakariás hallgat – hiszen néma! – a szokásjog megoldja ezt a kérdést.

Az első akadályt, mint látjuk, sikerrel veszik. Tiszteletben tartva, hogy a gyermeknek saját neve**, sorsa, küldetése van. (Szülők, leendő szülők, figyeljünk!) Nincs okunk kételkedni benne, hogy a többi gyermekneveléssel járó, akkortájt sem sokkal könnyebb kérdésekben is bölcsen és körültekintően jártak el.

A fiúval akkor találkozunk legközelebb, amikor a születési helyéhez közeli, a Jordán folyó alsó folyásánál levő júdeai sivatagban, szakadékos hegyvidék, mély völgyek és csupasz hegyoldalak között a felnőtt Jochananben Zacharja ébredési mozgalma lendületet vesz. Maga a bemerítés helye is történelmi hely: itt keltek át Józsue seregei száraz lábbal a Jordánon (Józsue 3, 1-17), erre vezetett Illés utolsó útja, amikor megismétlődött az átkelés csodája. De nem fizikai csodák történnek itt János-Jochanan körül, hanem megtérések sokasága!

Apropó, Illés: vessük össze Gábiel angyal kijelentésével, miszerint „ez őelőtte fog járni (ti. Jézus előtt) az Illés szellemével és erejével”, amit később Jézus megerősít: „És ha akarjátok, fogadjátok el, ő Illés, aki eljövendő volt.” Felfejthetnénk az összehasonlítás-azonosítás több rétegét: most elégedjünk meg azzal, hogy János a Teremtő neki szóló megbízatását magára véve hatalmas tömegeket mozgatótt meg a megtérés üzenetével!

Nem fontos, hogy János, mivel öltözködése és ruházata hasonlított az esszénusokéra, valóban kapcsolatban állt-e velük. Fontos, ami szíven üt, az a biztonság, amellyel Izaiást idézi: „Én a pusztában kiáltó szava vagyok...” Kimondhatta, tiszta és ártatlan szívvel.

Így őrizzük, amíg gyermekek, a ránk bízott gyermekeink szívét. Így őrizzük a magunk sokszor elhallgattatott, sokszor elhanyagolt szívét. Így hívjuk megtérésre. Így készítsük öröme. Adventben és az év minden napján.

B. Éva (Káposztási közösség)

** Jochanan=Jahve irgalmas

Milyen Megváltót várunk?

Micsoda, mekkora nagy örömhír! Az Élet üzen, hogy ÉL, és Isten hordozót küld. De jaj! Milyen Istent fog hordozni? Nem kell jajgatni. A Magasságbeli Fia lesz ő! Az időszámítás vele kezdődik. Világ-megváltó lesz, akire 3761 éve várunk. Aha! Akkor zsidó identitású lesz. Akkor ebből a kiválasztottsági tudatból világbotrány lesz.

Nem, nem, most el kell lazulni, nézni a jászolból áradó fényt, érezni az abból áradó lágy, könnyű szeretetet, hisz Karácsony van. Csukd be a szemedet, légy részese a megváltásnak! Nem kell tenned semmit, csak hidd el! Olvadj el az énekektől, éld át az anyák örömét! Csendesedj el!

Ti hatalmasok, ti uralkodók, ti rendfenntartók, ti üzletemberek-kereskedők, ti véleményformálók, ti kiválasztottak – ti ne olvadjatok el! Ti az ünnepek csinálói vagytok, nem pedig élvezői. A ti élvezetetek az, ahogy a most ünneplők, a tegnapi és tegnapelőtti vásárlók mindennap titeket szolgálnak. Titeket nem kell megváltani. Ti tudjátok, hogy ti vagytok a megváltók. Erre lettetek nevelve, alakítva, idomítva.

Bizony a nemrég fogant, és ma már meg is született Jézust meg kellett ölni, és a többi prófétát is, és tovább lehet várni az Igazi Megváltó érkezését.

A 12. században élt zsidó rabbi és filozófus, Maimonidész mondta: „Minden egyes napon várni fogom az érkezését.” És a következőképpen foglalta össze a Messiás jellemvonásait. „Ha megjelenik egy király Dávid házából, aki a Tóra nagy tudósa, aki betartja a parancsolatokat az Írott és Szóbeli Tan szerint, ahogy elődje, Dávid tette, aki ráveszi egész Izraelt, hogy a Tóra útját járja, kiköszörüli a Tórán esett csorbákat és megvívja Isten háborúit, azt nagy bizonyossággal vélhetjük Messiásnak. Ha a fentiekben sikerrel jár, és legyőzi a körülötte lévő népeket, felépíti a Szentélyt a helyén, és összegyűjti Izrael szétszórtjait, akkor biztosan ő a Messiás.”

E sorokat 2017. szeptember 29-én írom, s a világ egyik fele (kicsi fele) most szeptember 23-ra, 24-re várta a Megváltó eljövetelét. A hírügynökségek hallgatnak, tehát nem jött. Tovább várakoznak...

Nem lehet Isten-kép nélkül élni. Köszönöm a lassan tisztuló Jézus-képet. Segítsen ez minket szolgáló, szerető Isten- és én-képhez.

Ölelésben gazdag mindennapokat kívánok!

Ne várjatok tovább! Legyünk jók, ha tudunk!

Bisztrai György (Budapest, Sashalmi közösség)

„Mária pedig azt mondta: Íme Adonaj rabszolganője, legyen velem úgy, ahogy beszéltél és eltávozott tőle a küldött.” (Lk 1,38)

- Mi az, ami lehetetlen a szememben?
- Mennyire hagyom magam meggyőzni? Kitől?
- Mennyire vagyok kész Isten tervének kivitelezésében?

(Angel)

Ma született: nekünk...!

Egy gyermek születésének egyszerű körülményeit írja le az evangélista. A gyermeket váró pár hajlék nélküli volt, pólyába takart újszülöttjüket csak jászolba fektethették le, mert nem kaptak helyet a szálláson.

Mégsem akárki ez a gyermek! A környéken nyáját őrző pásztorok nagy fényességet látnak, az Úr angyala érkezik hozzájuk a gyermek születésének örömhírével.

Az angyal így szól: Ne féljetek! Ma született nektek az Üdvözítő, az Úr Krisztus... – Ki az, aki ma született szegénységben, egyszerűségben, és angyal hirdeti érkezését? – tolul szánkra a kérdés.

Az Üdvözítő... És meglepő a további fogalmazás is: Ma született „nektek”... Ez a gyermek nekünk született. Miért, mi közünk van egymáshoz, mit akar tőlünk ez a gyermek? Üdvözítő, tehát üdvösséget kínál. – Hogyan lesz ez, milyen úton-módon történik ez, és nekünk is kell-e valamit tennünk? Életünkbe vágó, súlyos kérdések ezek.

Jól ismerjük a történet további részleteit, Jézus életútját. Vele üzent nekünk az Isten. Vettük-e, vesszük-e az üzenetét? Isten rajta keresztül szólít meg minket. Megszólítottak vagyunk-e?

Kérdezzük meg magunkat: *Van-e öröm a szívünkben? Ünnepi öröm, amely a szívben lévő békéből és jóakaratból táplálkozik, és amely a köztünk és bennünk élő Istent dicsőíti?*

Bisztrai Éva (Budapest, Sashalmi közösség)

